

ಅನುವಾದಿತ ಕರ್ತೆ

ಮಾಡುತ್ತಿರಬಹುದು. ಹೇಳೋ ಎತ್ತಿದರೆ ನನ್ನ ಕೆಂಪು ಸೀರೆಯ ಮೃಚಿಗ್ಗೊ ಬ್ಲೌಸ್ ಕಾಣಬೇಕ್ಕಿಲ್ಲವೆಂದು, ನನ್ನ ಹೇಳಿಗೆಯನ್ನು ನೋಡಿದೆಯೂ ಎಂದು... ಇಂತಹ ಮಾತಾಗಳನ್ನಾದಿ ಹೇಳೋ ಇಟ್ಟಿಬಿಡುತ್ತಾಳೆ. ಹೌದು ಅಮ್ಮೆ ನನ್ನನ್ನು ‘ಎಲ್ಲಿದ್ದಿಯಾ’ ಎಂದು ಕೇಳಿದೇ ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ನನ್ನ ವರ್ತನೆಯೂ ಒಂದು ಕಾರಣವೇನೋ.

ಅಮ್ಮೆ ಹೀಗೆ ನಡೆದುಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ ಆ ದಿನ ನನಗೆ ಇನ್ನಿಂದ ನೆನಪಿದೆ.

ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಅತ್ಯಾಭಾರ ನಡೆದು ಕೆಲವು ದಿನಗಳಾದ ಮೇಲೆ ಒಂದು ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಬಿಳ್ಳಿದ್ದಂತೆ “ಬೇಗ...” ಅಮ್ಮೆನ ಮಾತು ಬಾಯಲ್ಲಿ ಯೇ ಉಳಿದುಬಿಟ್ಟವು. ಯಾಕೆಂದು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಟಿಂಡಿ. ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಅಪ್ಪೆ ಮಾತಾಡಬೇದವೆಂದು ಕೆಣಿಂದ ಕೈಗಳಿಂದ ಸನ್ನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಮ್ಮೆನೇಡೆ ನೋಡಿದೆ. ಮಾತಾಡಬಾರದ್ದೇನೋ ಮಾತಾಡಿದಂತೆ ತಪ್ಪಿತಸ್ಯ ಭಾವನೆ ಅಕೆಯ ಕೆನ್ನಿಗ್ಗಲ್ಲಿ.

ಇದಕ್ಕೂ ಮುನ್ನ ಮನೆಯಿಂದ ಯಾವಾಗ ಹೋರಬಿದ್ದರೂ ಅಮ್ಮೆ ಅಥವಾ ಅಪ್ಪೆ “ಶಾಗೆಲ್ಲಿಗೆ... ಕಿಗ್ಗಾಕೆ” ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಬೇಗ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಸೇರಿಕೊಳ್ಳಿರಿಂದ ಹೇಳುವ ಆ ಸಲಗೆ ಈಗೇನಾಯಿತು. ಜವಾಬ್ದಿ ರಿಯಿಂದ, ಕಸ್ಕುಲತೆಯಿಂದ, ಯಜಮಾನಿಸೆಯಿಂದ ನಿಡುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಎಟ್ಟರಿಕೆಗಳು ಈಗೇನಾದವು. ಸೆನ್ನಾರ್, ಎಲ್ಲಾ ಸೆನ್ನಾರ್. ನನ್ನ ಜೀವನದ ಸಿನಿಮಾಕ್ಕೆ ಕೊನೆಗಾರದೂ ‘ಯು’ ಸರ್ಟಿ-ಫಿಲೀಕ್ ದೊರೆಯಬಹುದೆ?

“ವನೂ ಇಲ್ಲಮ್ಮೆ... ನಿಮ್ಮಮೃಗಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಬೇಸ್ನೋ ಚಾಸ್ಪಿಯಲ್ಲವೇ” ಎಂದಿದ್ದರು ಅಪ್ಪೆ.

“ಅಪ್ಪಾ! ನಿವೆಲ್ಲ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಸಹಜವಾಗಿ ಇರಲಾರಿರಾ. ನನ್ನನೇಕೆ ಹೀಗೆ ಸ್ನೇಹಲ್ ಆಗಿ ಪ್ರೀಚ್ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀರಿ. ನಾನು ನಿಮ್ಮು...” ಅನ್ನತ್ತ ಅಪ್ಪನನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ತಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಬಿಕ್ಕಿಬಿಕ್ಕಿ ಅಡ್ಡಿದ್ದೇ.

“ಅಯ್ಯ್ಯಾ!... ಇದೇನಿದು. ಅಂತ ದೊಡ್ಡ ಕೈಸರ್ಸೋನಲ್ಲಿಯೂ ಸಕ ಅತ್ಯಿಳಿವಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಇಮ್ಮೆ ಧ್ವನಿಯವಾಗಿ ಎದುರಿಸಿದ ನಿನು ಈಗ ಹೀಗೇಕ್ಕೆ” ಎನ್ನತ್ತ ಅಮ್ಮೆ ನನಗೆ ಧ್ವನಿಯ ಹೇಳಿದ್ದಳು.

“ಸಾರಿ, ನಾವು ಮೊದಲಿನಂತೆಯೇ ಇರುತ್ತೇವೆ. ನಮ್ಮನ್ನು ನಂಬು, ಖ್ಲಿಂಗ್!” ಎನ್ನತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅಪ್ಪನ ಕಣ್ಣಾಂಬ ನೀರು. ಆದರೆ, ಎವ್ವೇ ಪ್ರಯೋಜಿಸಿದರು ಅವರು ಮೊದಲಿನಂತೆ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಇರಲಾಗಲ್ಲಿ.

ಆನಂತರ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಒಂದು ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ಏಳು ಗಂಟೆಗೆ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟೆ. ಅಪ್ಪೆ ಟಿಂಡಿ. ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಆ ಕಾಲೇಜೀನಿಯಲ್ಲಿರುವ ನಿಮ್ಮಾ-ಪಾರ್ಕ್ ವರೆಗೂ ಹೋಗುವುದು ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಚಾಟ್ ಗಾಡಿಯ ಮೇಲೆ ಚಾಚೋ, ಐಸ್‌ಕ್ರೀಮೋ ತಿಂದು ಬರುವಾಗ ಮನೆಯವರಿಗೂ ಡಾಚೋ, ಐಸ್‌ಕ್ರೀಮೋ ಪಾರ್ಕ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಪೂರ್ವೆಗೆ ಹೊಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುತ್ತರುವುದು ಇದೆಲ್ಲಾ ಮಾಮೂಲೆ. ಆದರೆ, ಆ ಘಟನೆಯ ನಂತರ ನಾನು ಕಾಲು ಹೋರಿಟ್ಟರೆ ಸಾಕು ಮನೆಯವರಿಗೆ ಆತಂಕ ಶುರುವಾಬಿಡುತ್ತುದೆ.

“ಶಾಗೆಲ್ಲಿಗೆ? ಒಟ್ಟಿಂದ ಎಲ್ಲಿಗೆ? ನಿ ಹೋಗುವುದು ಬೇಡ. ಬುಜ್ಜಮ್ಮೆ ಮುಕ್ಕಿಸಿಕ್ ಕ್ಲೂಸ್‌ನಿಂದ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅವಳನ್ನು ಜೊಗೆಗೆ ಕರೆದುಹೊಂಡು ಹೋಗುವೆಯಂತೆ” ಎಂದಿದ್ದಳು ಅಮ್ಮೆ.

ತಂಗಿಯ ರಕ್ಷಣೆಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವಂತೆ ಹೇಳಿತ್ತಿರುವ ಅಮ್ಮನ ಮುಗ್ಗತೆಗೆ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಡುತ್ತಾ “ಇಲ್ಲಿಯೇ ತಾನೆ, ಪಾರ್ಕ್-ವರೆಗೆ ಅಮ್ಮೆ” ಎಂದೆ.